

Arrest

nr. 90 592 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku.

Sinds september 2010 bent u samen met uw zus N.K. lid geworden van de oppositiepartij Musavat.

Op 07/03/2011 werden u en uw zus door de politie opgepakt toen jullie propaganda voerden voor de komende manifestatie van 12/03. Jullie werden enkele uren vastgehouden op het politiebureau. Uw zus werd aan de haren getrokken en u kreeg enkele slagen met een matrak op de benen.

Op 12/03/2011 nam u samen met uw zus deel aan de manifestatie op het Fonteinplein. De politie kwam gewelddadig tussen en jullie sloegen op de vlucht.

*De volgende dag vernam u op uw werk van uw vader dat de politie bij jullie thuis was langsgesproken. U pikte uw zus op van haar werk en vluchtte met haar naar Georgië.
U bleef in contact met uw vader en vernam dat de autoriteiten jullie bleven zoeken.
Op 16/11/2011 heeft u samen met uw zus N.K. (O.V. 6.913.126) in België asiel aangevraagd.
U bent in het bezit van uw identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs, en een convocatie dd. 13/03/2011 voor u en uw zus.
Uw zus is in het bezit van haar geboorteakte.”*

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen (CGVS p. 6-7) en deze van uw zus (CGVS zus p. 3) blijkt dat jullie sinds september 2010 lid zijn van Musavat.

Jullie maakten propaganda en woonden de manifestatie van 12/03/2011 bij waarna jullie gezocht werden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

Ondanks de door u voorgelegde convocatie - waarin wordt vermeld dat u en uw zus worden gezocht n.a.v. jullie deelname aan een betoging in maart 2011 - dient te worden opgemerkt dat er op basis van jullie verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan jullie politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u en uw zus naar aanleiding hiervan zouden ondervonden hebben.

Jullie vertonen immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan jullie lid zijn.

Ook stroken jullie verklaringen niet met elkaar noch met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 6 & 9) dat sinds u in september 2010 lid werd van Musavat er in Azerbeidzjan geen verkiezingen meer hebben plaatsgevonden; met name ontkent u uitdrukkelijk als zouden er sindsdien parlementsverkiezingen zijn geweest. Ook uw zus stelt (CGVS zus p. 4) dat sinds jullie lid zijn van Musavat er geen verkiezingen hebben plaatsgevonden.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat er in november parlementsverkiezingen plaatsvonden in Azerbeidzjan en dat de partij waarvan u beweert lid te zijn hieraan deel nam.

De vaststelling dat u en uw zus niet op de hoogte zijn van het feit dat er een maand nadat jullie lid van Musavat werden parlementsverkiezingen plaatsvonden waaraan zoals blijkt uit bovenvermelde informatie Musavat deelnam en waarna Musavat en internationale waarnemers het frauduleuze verloop van die verkiezingen aanklaagden, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie politiek engagement.

Gevraagd of er voor de manifestatie van 12/03/2011 nog andere manifestaties plaatsvonden, stelt u (CGVS p. 8) dat de laatste manifestaties hiervoor doorgingen in september 2010 en dat er voor 12/03 in 2011 geen manifestaties plaatsvonden waartijdens opposanten werden gearresteerd.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat er op 11/03/2011, i.e. de dag voor u en uw zus deelnamen aan de manifestatie van 12/03, op dezelfde locatie m.n. het Fonteinplein een manifestatie doorging waartijdens tientallen opposanten werden gearresteerd.

De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie politiek engagement.

Meer nog, wat betreft jullie deelname aan oppositiemanifestaties verklaart u (CGVS p. 7) dat u en uw zus op 12/03/2011 voor de eerste maal deelnamen aan een dergelijke protestactie en dat jullie dit nog nooit voordien hadden gedaan.

Uw zus daarentegen stelt (CGVS zus p. 4) dat zij voor de manifestatie van 12/03/2011 meerdere keren - zo'n tiental keren - en dit altijd samen met u, heeft deelgenomen aan oppositiemanifestaties. Jullie dienden toen telkens op de vlucht te slaan voor de politie en werden door de politie geslagen.

Bij confrontatie poneert uw zus dat u misschien bedoelde dat jullie maar éénmaal in 2011 deelnamen aan een manifestatie.

Deze motivering valt niet te rijmen met de aanvankelijke beweringen van uw zus dat jullie voor de manifestatie van 12/03 in 2011 nog hebben deel genomen aan dergelijke protestactie.

Deze motivering kan ook niet verklaren waarom u uitdrukkelijk stelt dat u noch uw zus voor 12/03/2011 aan manifestaties hebben deelgenomen, dit terwijl uw zus stelt dat zij hiervoor zo'n tiental keren altijd samen met u deelnam aan manifestaties waartijdens jullie zelfs op de vlucht dienden te slaan voor de politie.

Wat betreft uw identiteitskaart die u voorlegt verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u dit document zelf bij het paspoortbureau bent gaan aanvragen en één maand later ging afhalen.

Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt dat een dergelijke identiteitskaart bekomen wordt bij het plaatselijke politiebureau. Gevraagd wanneer u deze identiteitskaart verkreeg verklaart u (CGVS p. 9-10) in de zomer van 2011 en dat u zich toen in Baku bevond.

Toen u erop werd gewezen dat u volgens uw beweringen reeds op 14/03/2011 naar Georgië was gevlucht en sindsdien niet meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, stelt u dat u de identiteitskaart in 2010 verkreeg.

U werd er vervolgens op gewezen dat deze identiteitskaart 28/06/2011 vermeldt als uitreikingsdatum hetgeen u beaamt en waarbij u verklaart dat u toen in Baku was en nog geen problemen kende.

Bij verdere confrontatie kon u geen antwoord geven voor deze ernstige tegenstrijdigheid.

Het is niet aannemelijk dat iemand die gevisieerd wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten en die omwille van zijn vrees voor deze autoriteiten ondergedoken leefde, toch het risico neemt om een identiteitskaart te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Door zich persoonlijk tweemaal te wenden tot de autoriteiten in de periode dat u volgens uw verklaringen werd gezocht, liep u immers het risico om opnieuw problemen te krijgen.

Dergelijke handelswijze ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Ook vallen uw verklaringen (CGVS p. 7-8) en deze van uw zus (CGVS zus p. 3-4) betreffende jullie arrestatie op 07/03/2011 niet te rijmen met elkaar.

Zo verklaart u dat de politiemannen die jullie arresteerden in burger waren, terwijl uw zus stelt dat ze in uniform waren.

U verklaart verder dat toen jullie na enkele uren werden vrijgelaten, jullie hierna te voet naar huis gingen, terwijl uw zus stelt dat jullie toen de autobus naar huis namen.

Ook verklaart u dat er op deze manifestatie zo'n 2 à 3000 opposanten aanwezig waren, terwijl uw zus stelt dat er toen een hondertal waren.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u en uw zus neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw geboorteakte en deze van uw zus, uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten persoonsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

De convocatie dd. 13/03/2011 vermeldt dat u en uw zus worden gezocht n.a.v. jullie deelname aan een betoging in maart 2011.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald kan er echter gelet op de manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen en het gebrek aan kennis in jullie hoofde, geen geloof worden gehecht aan jullie politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die jullie naar aanleiding hiervan zouden ondervonden hebben.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat men tegen betaling dergelijke documenten in Azerbeidzjan kan bemachtigen zodat deze convocatie sowieso een geringe bewijswaarde heeft. In het licht van deze vaststellingen heeft deze convocatie dan ook onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas te herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2012 aan dat hij duidelijk kan stellen dat zijn problemen met de ordediensten in zijn land van herkomst een aanvang namen toen hij sympathie opvatte voor de Musavat-partij en nadat zijn deelname aan enkele bijeenkomsten ervan hem in het vizier brachten van de ordediensten.

Volgens verzoeker is het (zie het verzoekschrift, p. 4) "*gekend dat Azerbeidzjan geen vrijheid tolereert in deze materie en de problemen nemen dan ook exponentieel toe voor verzoeker*"; hij stelt dat het sympathiseren met een oppositiepartij reeds aanzien wordt als een inbreuk "*in een land waar met ijzeren hand geregeerd wordt door één zittende partij*". Hij laat gelden dat Musavat aanzien mag worden als de belangrijkste oppositiepartij, waardoor aanhangers ervan "*op zich reeds als verdacht aanzien worden*".

Verzoeker voert aan dat uit de voorgelegde convocatie duidelijk blijkt dat zijn angst reëel is.

Verzoeker herhaalt dat hij en zijn zus hardhandig werden aangepakt, waardoor ze besloten geen gevolg meer te geven aan de convocatie; hij verklaart dat ze eerst naar een buurland trachtten te vluchten tot de kust weer veilig zou zijn maar dat de politie hen bleef zoeken.

Volgens verzoeker is het bekend dat Azerbeidzjan (zie het verzoekschrift, p. 4) "*het niet nauw neemt met het erkennen en respecteren van de rechten van haar burgers*". Hij voegt bij zijn verzoekschrift stukken toe "*waaruit blijkt dat persvrijheid, vrijheid van meningsuiting op de meest diverse wijzen wordt*

tegengewerkt of onmogelijk gemaakt. Verzoeker voegt er nog aan toe dat het risico op foltering *“nog steeds een realiteit”* is.

Verzoeker wijst er op dat hij reeds het slachtoffer werd van het hardhandige optreden vanwege de politiediensten in zijn land van herkomst en maakt melding van slagen en verwondingen die aan hem en aan zijn zus werden toegebracht.

Hij benadrukt dat uit de bijgevoegde stukken duidelijk blijkt *“dat het risico op foltering nog steeds aanwezig is”*.

Verzoeker vindt het (zie het verzoekschrift, p. 5) *“terecht dat verzoeker besluit om niet in te gaan op de convocatie die aan hem zijn zuster werd gericht”*. Verzoeker verklaart dat het grootste risico op foltering juist te vinden is in kleine politiestations en dat dit onomwonden blijkt uit het rapport van 2000 van de Verenigde Naties. Volgens verzoeker is er zoals ook blijkt uit dit rapport sedertdien *“nauwelijks enige verbetering op het terrein te zien”*.

Verzoeker besluit dat zijn vrees een reële vrees voor zijn integriteit inhoudt *“en evenzeer een danig gevaar voor zijn leven”* betekent.

Aangaande de subsidiaire bescherming laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 5) dat hij *“overduidelijk aangeeft dat zijn leven in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar zijn thuisland”*;

Hij vindt het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal *“zonder meer dit gevaar niet weerhoudt als zijnde niet ernstig genoeg”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoeker dat hij en zijn zus in hun land van herkomst politiek geëngageerd waren bij Musavat, gezien de commissaris-generaal een ernstig gebrek aan kennis vaststelde met betrekking tot deze partij en gezien de verklaringen van verzoeker en zijn zus tegenstrijdig zijn met elkaar en met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wist aan te geven dat zijn problemen met de ordediensten een aanvang namen na het uiten van zijn sympathie voor de Musavat-partij, dat zijn deelname aan enkele bijeenkomsten ervan hem in het vizier van de ordediensten brachten en schetst hij de situatie van oppositiepartijen in Azerbeidzjan. Hij stelt nog dat uit de voorgelegde convocatie duidelijk blijkt dat zijn angst reëel is en herhaalt kort zijn asielaanvraag.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker en zijn zus hun politiek engagement voor Musavat niet aannemelijk maken.

Zo verklaarden verzoeker en zijn zus dat ze sinds 2010 lid zijn van Musavat en dat er sinds dan geen verkiezingen meer hebben plaatsgevonden; uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er in november 2010 parlementsverkiezingen plaatsvonden in Azerbeidzjan, waaraan Musavat deelnam.

Gevraagd of er vóór de manifestatie van 12 maart 2011 nog andere manifestaties plaatsvonden, stelt verzoeker dat de laatste manifestaties hiervoor doorgingen in september 2010 en dat er vóór 12 maart in 2011 geen manifestaties plaatsvonden waarbij opposanten werden gearresteerd. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat er op 11 maart 2011 -zijnde de dag vóór verzoeker en zijn zus deelnamen aan de manifestatie-, op dezelfde locatie, met name het Fonteinplein, een manifestatie doorging waar tientallen opposanten werden gearresteerd.

Wat betreft hun deelname aan oppositiemanifestaties, verklaart verzoeker dat hij en zijn zus op 12 maart 2011 voor de eerste maal deelnamen aan een dergelijke protestactie en dat ze dit nog nooit voordien hadden gedaan.

Zijn zus daarentegen stelt dat zij vóór de manifestatie van 12 maart 2011 samen met haar broer, een tiental keren deelgenomen heeft aan oppositiemanifestaties waarbij ze beiden telkens op de vlucht moesten gaan voor de politie en door de politie werden afgeranseld.

Het blijkt dat verzoeker en zijn zus bovendien incoherente verklaringen aflegden omtrent hun arrestatie op 12 maart 2011.

Verzoeker verklaart dat de politiemannen die hen arresteerden in burger waren, terwijl zijn zus stelt dat ze een uniform droegen. Verzoeker verklaart verder dat ze daarbij al na enkele uren werden vrijgelaten en hierna te voet naar huis gingen, terwijl zijn zus stelt dat ze toen de autobus naar huis namen. Ook verklaart verzoeker dat er op deze manifestatie zo'n twee à drieduizend opposanten aanwezig waren, terwijl zijn zus het bij een honderdtal manifestanten houdt.

De Raad wijst er op dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke bovenstaande tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Gelet op deze vaststellingen, treedt de Raad verzoeker niet bij waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij duidelijk kan aangeven dat zijn problemen met de ordediensten een aanvang namen na het uiten van zijn sympathie voor de Musavat-partij, noch dat zijn deelname op enkele bijeenkomsten van deze groepering hem in het vizier van de ordediensten bracht.

Hierdoor hecht de Raad evenmin geloof aan de problemen die verzoeker naar aanleiding hiervan beweert ondervonden te hebben.

De opmerkingen in het verzoekschrift aangaande de politieke situatie in Azerbeidzjan voor (sympathisanten van) oppositiepartijen, de persvrijheid, de vrijheid van meningsuiting die "*op de meest diverse wijzen wordt tegengewerkt of onmogelijk gemaakt*", zijn stelling dat het grootste risico op foltering niet te vinden is in kleine politiekantoren, zijn bewering dat er nauwelijks enige verbetering te zien is op het terrein en zijn verwijzingen naar rapporten, zijn dan ook niet relevant.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij politiek actief was bij de partij Musavat en kan dan ook niet geloofwaardig maken dat de geciteerde rapporten betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om de motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn identiteitskaart te weerleggen en de Raad neemt deze dan ook over:

“Wat betreft uw identiteitskaart die u voorlegt verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u dit document zelf bij het paspoortbureau bent gaan aanvragen en één maand later ging afhalen. Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt dat een dergelijke identiteitskaart bekomen wordt bij het plaatselijke politiebureau. Gevraagd wanneer u deze identiteitskaart verkreeg verklaart u (CGVS p. 9-10) in de zomer van 2011 en dat u zich toen in Baku bevond. Toen u erop werd gewezen dat u volgens uw beweringen reeds op 14/03/2011 naar Georgië was gevluht en sindsdien niet meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, stelt u dat u de identiteitskaart in 2010 verkreeg. U werd er vervolgens op gewezen dat deze identiteitskaart 28/06/2011 vermeldt als uitreikingsdatum hetgeen u beaamt en waarbij u verklaart dat u toen in Baku was en nog geen problemen kende. Bij verdere confrontatie kon u geen antwoord geven voor deze ernstige tegenstrijdigheid. Het is niet aannemelijk dat iemand die gevisieerd wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten en die omwille van zijn vrees voor deze autoriteiten ondergedoken leefde, toch het risico neemt om een identiteitskaart te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Door zich persoonlijk tweemaal te wenden tot de autoriteiten in de periode dat u volgens uw verklaringen werd gezocht, liep u immers het risico om opnieuw problemen te krijgen. Dergelijke handelswijze ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.”

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De opmerkingen van verzoeker omtrent de neergelegde convocatie, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier werd gevoegd, dat men in Azerbeidzjan tegen betaling dergelijke documenten kan bemachtigen zodat deze convocatie sowieso een geringe bewijswaarde heeft.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE